

почти катадневно на бой само за това, за да му давамъ писменни извѣстия за сичко, щото е ставало въ градътъ; най-послѣ, че азъ сжмъ са предавъ на самозванецътъ самъ, че сжмъ пжтувалъ съ него отъ една крѣпость въ друга, като сжмъ са мжчилъ да погуба другарете си измѣнически, за да занѣма тѣхните мѣста и да са ползувамъ отъ наградите, който сж са раздавале отъ самозванецътъ. Азъ го изслушахъ мжчешката, и бѣхъ задоволенъ само отъ едно: името на Мария Ивановна не бѣше упомѣнато отъ гнусавиятъ злодѣецъ, — за това ли, че самолюбието му страдаеше при мисальта за нея, която го отхвърли съ презрѣние, или за това, че и въ неговото сжрце са таеше искра отъ онова чувство, което накарваше и мене да мжлча. Но както и да е, а името на дщерята на Бѣлогорскиятъ командантиъ са не упомѣна въ комиссията. Азъ са утвърдихъ още повече въ своето намѣрение, и когато сждиете ма попитаха: «съ какво мога да опровергна показанията на Швабрина,» азъ имъ отговорихъ, че са джржа за пжрвото обяснение и че нищо друго не мога да кажа за своето оправдание. Генералиътъ заповѣда да ни изведатъ. Ние излѣзохмо заедно. Азъ поглѣднахъ свободно на Швабрина, но не казахъ му ни дума. Той са засме съ злобна усмивка и, като повдигна букаите си, превари ма и ускори крачките си. Мене заведоха изново въ темницата, и послѣ това ма не извождаха вече на испитъ.

Азъ не бѣхъ свидѣтель за сичкото това, щото ми остава да разскажа на читателътъ; но азъ така чѣсто слушахъ тие разкази, щото и най-малките подробности сж са врѣзале въ умътъ ми, и, мене са чини, чегато и сжмъ участвувалъ и сами невидимо. Мария Ивановна била приѣта отъ родителите ми съ такава искренна радостъ, съ каквата сж са отличиле хората отъ миналото